

Sbírka soudních rozhodnutí

USNESENÍ TRIBUNÁLU (čtvrtého senátu zasedajícího v kolegiu o pěti soudcích)

26. února 2026 *

„Žaloba na neplatnost – Veřejná služba – Zaměstnanci EIB – Lhůta pro podání žaloby –
Článek 41a pracovního řádu zaměstnanců EIB – Počítání lhůt – Nepřípustnost“

Ve věci T-267/24,

Christofer Edge, s bydlištěm v Aténách (Řecko), zástupci: G. Karampoulia, advokátka,

žalobce,

proti

Evropské investiční bance (EIB), zástupci: K. Carr a A. Geppert-Luciani, jako zmocněnkyně, ve
spolupráci s: A. Makri, advokátka,

žalované,

TRIBUNÁL (čtvrtý senát zasedající v kolegiu o pěti soudcích),

ve složení: S. Papasavvas, předseda, G. De Baere, J. Svenningsen, R. Meyer (zpravodaj) a D. Jočienė,
soudci,

za soudní kancelář: V. Di Bucci, vedoucí,

s přihlédnutím k písemné části řízení, zejména k:

- námitce nepřípustnosti vznesené EIB samostatným podáním, došlé kanceláři Tribunálu dne 22. dubna 2025,
- vyjádření žalobce k námitce nepřípustnosti došlému kanceláři Tribunálu dne 18. června 2025,

vydává toto

Usnesení

- 1 Žalobou podanou na základě článku 270 SFEU a článku 50a statutu Soudního dvora Evropské unie se žalobce, Christofer Edge, domáhá jednak zrušení rozhodnutí Evropské investiční banky (EIB) ze dne 4. a 13. října 2023, kterými byly zamítnuty žádosti o náhradu výdajů na vzdělání jeho dětí,

* Jednací jazyk: řečtina.

jakož i rozhodnutí EIB ze dne 6. února 2024, kterým byly zamítnuty správní opravné prostředky proti těmto rozhodnutím, a jednak toho, aby byla EIB uložena povinnost zaplatit mu částku 16 400 eur.

Skutečnosti předcházející sporu

- 2 Na základě smlouvy na dobu určitou ze dne 22. listopadu 2021 byl žalobce, otec dvou dětí, přijat EIB do zaměstnání jako smluvní zaměstnanec.
- 3 Podal žádost o přiznání příspěvku na vzdělání na pokrytí výdajů na vzdělání své starší dcery na rok 2023/2024. EIB tuto žádost rozhodnutím ze dne 4. října 2023 zamítla. Žalobce proti tomu rozhodnutí podal dne 9. října 2023 správní opravný prostředek.
- 4 Dne 13. října 2023 EIB rozhodla o vrácení příspěvku na vzdělání, který byl dříve vyplacen na mladší dceru žalobce. Žalobce proti tomu rozhodnutí podal dne 28. listopadu 2023 správní opravný prostředek.
- 5 Rozhodnutím ze dne 6. února 2024 EIB oba správní opravné prostředky žalobce přezkoumala společně a zamítla je.
- 6 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 17. května 2024 podal žalobce projednávanou žalobu.

Návrhová žádání účastníků řízení

- 7 Žalobce v podstatě navrhuje, aby Tribunál:
 - zrušil rozhodnutí EIB ze dne 4. a 13. října 2023, jakož i ze dne 6. února 2024;
 - uložil EIB, aby zaplatila příspěvky na vzdělání jeho dcer ve výši 16 400 eur;
 - uložit EIB náhradu nákladů řízení.
- 8 V námitce nepřípustnosti EIB navrhuje, aby Tribunál:
 - odmítl žalobu jako zjevně nepřípustnou;
 - uložil žalobci náhradu nákladů řízení.
- 9 Ve vyjádření k námitce nepřípustnosti žalobce navrhuje, aby Tribunál:
 - zamítl námitku nepřípustnosti;
 - uložil EIB náhradu nákladů řízení, i kdyby Tribunál námitce nepřípustnosti vyhověl.

Právní otázky

- 10 Podle čl. 130 odst. 1 a 7 jednacího řádu Tribunálu může Tribunál na návrh žalovaného vydat rozhodnutí o nepřípustnosti, nedostatku pravomoci nebo nepříslušnosti, aniž by se zabýval věcí samou. Vzhledem k tomu, že EIB v projednávané věci navrhl, aby bylo vydáno rozhodnutí o nepřípustnosti, a Tribunál má věc za dostatečně objasněnou na základě podkladů obsažených v soudním spise, rozhodne o tomto návrhu bez pokračování v řízení.
- 11 Na podporu námitky nepřípustnosti uplatňuje EIB dva důvody vycházející z porušení:
 - čl. 56a odst. 4 jednacího řádu;
 - článku 41a pracovního řádu zaměstnanců EIB a čl. 58 odst. 1 jednacího řádu.
- 12 Pokud jde o druhý důvod námitky nepřípustnosti, EIB tvrdí, že žaloba je zjevně nepřípustná, jelikož žaloba byla podána po lhůtě v rozporu s článkem 41a pracovního řádu zaměstnanců EIB, jakož i s čl. 58 odst. 1 jednacího řádu.
- 13 Žalobce tvrdí, že je jeho žaloba přípustná, jelikož podle čl. 58 odst. 1 písm. a) jednacího řádu nemá být při počítání lhůty zohledněn den, kdy došlo k oznámení napadeného rozhodnutí.
- 14 V tomto ohledu z článku 41a pracovního řádu zaměstnanců EIB vyplývá, že spory mezi EIB a jejími zaměstnanci se předkládají Soudnímu dvoru Evropské unie ve lhůtě tří měsíců ode dne oznámení odůvodněného rozhodnutí o zamítnutí opravného prostředku.
- 15 Je třeba uvést, že pravidla pro počítání lhůt stanovená v článku 58 jednacího řádu, kterých se dovolávají účastníci řízení, se použijí pouze na procesní lhůty stanovené Smlouvami, statutem Soudního dvora Evropské unie a samotným jednacím řádem (obdobně viz usnesení ze dne 13. března 1998, *Lonuzzo-Murgante v. Parlament*, T-247/97, EU:T:1998:55, bod 35).
- 16 Vzhledem k tomu, že pracovní řád zaměstnanců EIB neupřesňuje metodu počítání lhůty stanovené v článku 41a tohoto pracovního řádu, která je vyjádřena v měsících a běží od oznámení napadeného rozhodnutí, je třeba použít metodu, která zaručuje všem účastníkům řízení plné využití lhůty bez ohledu na konkrétní čas, kdy došlo k oznámení dotčeného aktu. Podle této metody je-li lhůta vyjádřena ve dnech, týdnech, měsících nebo letech počítána od okamžiku, kdy nastala určitá skutečnost nebo byl učiněn určitý úkon, nezapočítá se do běhu lhůty den, v němž ke skutečnosti nebo úkonu došlo.
- 17 Tato metoda je vyjádřena latinským příslovím *dies a quo non computatur in termino*, což je právní pravidlo, jež uznává značný počet právních systémů členských států (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 11. listopadu 2004, *Toeters a Verberk*, C-171/03, EU:C:2004:714, bod 31).
- 18 Výše uvedená metoda odpovídá pravidlu stanovenému v čl. 3 odst. 1 Evropské úmluvy o počítání lhůt, podepsané v Basileji dne 16. května 1972, podle kterého „lhůty vyjádřené ve dnech, týdnech, měsících nebo letech běží od půlnoci *dies a quo* do půlnoci *dies ad quem*“.
- 19 Metoda uvedená v bodě 16 výše odpovídá rovněž pravidlu použitému pro výpočet procesních lhůt v jednacích řádech Soudního dvora a Tribunálu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 11. listopadu 2004, *Toeters a Verberk*, C-171/03, EU:C:2004:714, bod 35), které se použije na

žaloby založené na článku 91 služebního řádu úředníků Evropské unie na základě čl. 91 odst. 5 uvedeného služebního řádu (v tomto smyslu viz usnesení ze dne 13. března 1998, *Lonuzzo-Murgante v. Parlament*, T-247/97, EU:T:1998:55, body 33 a 36).

- 20 Konečně uvedená metoda odpovídá pravidlu stanovenému v čl. 3 odst. 1 druhém pododstavci nařízení Rady (EHS, Euratom) č. 1182/71 ze dne 3. června 1971, kterým se určují pravidla pro lhůty, data a termíny (Úř. věst. 1971, L 124, s. 1; Zvl. vyd. 01/01, s. 51), které se použije, není-li stanovena jinak, pro výpočet lhůt v aktech Rady Evropské unie a Evropské komise (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 11. listopadu 2004, *Toeters a Verberk*, C-171/03, EU:C:2004:714, bod 33).
- 21 Podle metody uvedené v bodě 16 výše vzhledem k tomu, že podle článku 41a pracovního řádu zaměstnanců EIB musí být žaloba podána k soudu Evropské unie ve lhůtě tří měsíců ode dne oznámení, začíná tato lhůta běžet na konci dne, kdy došlo k oznámení, o půlnoci a uplyne poslední den tříměsíční lhůty o půlnoci. Tato lhůta tedy uplyne na konci dne, který se v měsíci určeném lhůtou číslem shoduje se dnem, od kterého lhůta běží, a sice dnem, kdy došlo k oznámení (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 15. ledna 1987, *Misset v. Rada*, 152/85, EU:C:1987:10, bod 8, a usnesení ze dne 17. května 2002, *Německo v. Parlament a Rada*, C-406/01, EU:C:2002:304, bod 14).
- 22 Kromě toho je třeba uvést, že pravidlo stanovené v článku 60 jednacího řádu, podle kterého se procesní lhůty prodlužují o jednotnou lhůtu deseti dnů z důvodu vzdálenosti, se použije na všechny procesní lhůty, nestanoví-li uvedený jednací řád jinak. Vztahuje se tedy i na procesní lhůty týkající se sporů mezi EIB a jejími zaměstnanci, které byly předloženy Soudnímu dvoru Evropské unie na základě článku 41a pracovního řádu zaměstnanců EIB.
- 23 V projednávané věci je nesporné, že rozhodnutí EIB o zamítnutí správních opravných prostředků bylo žalobci oznámeno dne 6. února 2024. Lhůta stanovená v článku 41a pracovního řádu zaměstnanců EIB tedy začala běžet dne 6. února o půlnoci nebo jinými slovy dne 7. února 2024 v 00:00 hod. a uplynula tři měsíce poté, tedy dne 6. května 2024 o půlnoci. Tato lhůta se prodlužuje o jednotnou lhůtu deseti dnů z důvodu vzdálenosti stanovenou v článku 60 jednacího řádu. Žalobce měl tedy žalobu podat do půlnoci 16. května 2024.
- 24 Žalobce se ve svém vyjádření dovolává použití čl. 58 odst. 1 písm. a) ve spojení s čl. 58 odst. 1 písm. b) jednacího řádu, které by vedlo k uplynutí lhůty dne 17. května 2024. Tento výpočet žalobce bez ohledu na skutečnost, že se opírá o článek 58 jednacího řádu, který se v projednávané věci nepoužije, znamená, že by mu byla poskytnuta lhůta tří měsíců a jednoho dne, což není v souladu se zněním článku 41a pracovního řádu zaměstnanců EIB.
- 25 Z výše uvedených úvah vyplývá, že žaloba podaná dne 17. května 2024 byla podána opožděně a musí být odmítnuta jako nepřijatelná, aniž je třeba rozhodnout o prvním důvodu námítky nepřijatelnosti.

K nákladům řízení

- 26 Podle čl. 134 odst. 1 jednacího řádu se účastník řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval.

- 27 Vzhledem k tomu, že žalobce neměl ve věci úspěch a EIB požadovala náhradu nákladů, je důvodné mu uložit, že ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené EIB.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (čtvrtý senát zasedající v kolegiu o pěti soudcích)

rozhodl takto:

- 1) **Žaloba se odmítá jako nepřípustná.**
- 2) **Christofer Edge ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené Evropskou investiční bankou (EIB).**

V Lucemburku dne 26. února 2026.

vedoucí soudní kanceláře
V. Di Bucci

předseda
S. Papasavvas